

Indenrigsministeren har tilmeldt mig, at han er forhindret fra at give Møde, men har antaget, at Justitsministeren vil kunne overtage hans partes. Denne har erklæret sig villig dertil og er tilstede her i Thinget.

Lehmann: Det foreliggende Lovudkast er jo sikkert udarbejdet med stort Kjendskab til Sagen og med nøie Hensyn til de meget betydelige Forarbejder, som i dette Anliggende ere ydede af andre Lande, for hvilke det fra Literaturens industrielle Side unægteligt har større Betydning, end det idetmindste hidtil har havt hos os. Det, jeg har at erindre ved Loven, angaaer saaledes væsentligt kun underordnede Puncter, saa underordnede, at jeg næsten har Tvivl, om det vil være rigtig at fremkomme med mine Bemærkninger ved denne Sagens første Behandling; men da jeg troer, at idetmindste nogle af dem kunde fortjene at tages under Overbetænkelse, og jeg ikke kan tage Bestemmelse om, hvorvidt jeg dertil vil knytte Endringsforslag, inden jeg har hørt det vedkommende Ministeriums Udtalelse desangaaende, saa haaber jeg, at det ikke vil tages mig ilde op, at jeg fremkommer med Noget, som maaste ikke angaaer større principielle Dvæstioner. Min første Bemærkning vil jeg knytte til § 2. Det er i Udkastet antaget, at den udelukkende Ret til at besørge nye Udgaver af literaire Frembringelser skal gaae over ogsaa paa Arvingerne, og det er aabenbart i Lovudkastet ikke betragtet som et Slags exceptionel Rettighed, der af Pietets-hensyn er tilstaaet Forfatterne, — at de skulle kunne udstrække de materielle Frugter af deres aandelige Virksomhed ogsaa til deres Nærmeste; men det er betragtet som en Formuesrettighed. Det er jo forøvrigt et Spørgsmaal, som kunde være megen Tvivl underkastet, hvorvidt denne Ret bør betragtes paa den ene eller den anden Maade. Jeg vil oprigtigt tilstaae, at hvis jeg skulde have skrevet Loven selvstændigt, vilde jeg navnlig forsaavidt angaaer andre Arvinger end Livsarvinger, ikke have taget det nævnte Hensyn, men have lagt større Vægt paa den anden Betragtning; men i Udkastet er det i alt Fald anset som en Formuesret, og under denne Forudsætning vil jeg spørge den høit-ærede Minister, hvorledes Sagen stiller sig med

Hensyn til Creditorer. Det er jo ikke utænkeligt, at en Forfatter, navnlig en Digter, kan døe som fallit, og altsaa maa det Spørgsmaal frembyde sig, om en saadan Formuesret kan gøres gjældende af Creditorerne ligesaa vel som af Udarvingerne. Dernæst skal jeg ved § 2 fremsætte en anden Bemærkning, som man vistnok kan møde med den Indvending, at den strengt taget ikke hører ind under en Lov om Eftertryk, men som dog ikke er af ringe Betydning i en Lov, der gaaer ud paa at beskytte Forfatternes Ret, det er Spørgsmaalet om Forholdet mellem Forfatteren og Forlæggeren. Det er ganske rigtig, naar der staaer i § 2, at Retten tilkommer den, til hvem Forfatteren ved Contract eller Testament har overdraget den; men det er ogsaa aldeles ubestridt, at det kun er i de allersærreste Tilfælde, at der i den Forstand afflutes bestemte Contracter, hvori Alt nøiagtigt anføres, og navnlig finder dette aldrig Anvendelse paa alle de mindre Arbejder, der optages i Dagblade, Tidsskrifter, Samlinger, Nytaarsgaver eller detslige. Altsaa vil man beskytte Forfatternes Ret, saa vilde det være overmaade ussælsomt, hvis denne Lov kom til at indeholde, hvad vi Jurister kalde en declaratorisk Bestemmelse, der sagde, at Enhver, der har overladt en Anden Brugten af sit Manuskript, har derved ikke givet sit Samtykke til nogen anden end den saaledes eengang stipulerede Anvendelse, altsaa til Optagelse af hans Arbejde i det og det Tidsskrift, til Udgivelse af dette enkelte Dplag o. s. v., hvorimod, hvis Retten skal udstrækkes videre, da vil en aldeles udtrykkelig Bestemmelse være nødvendig. Dette kan ikke i fjerneste Maade komme i Collision med Contractsfriheden, det er kun en Fortolkning af Vedkommendes virkelige Mening, som jeg troer vilde være overordentlig hensigtsmæssig, da det er fuldkommen vitteligt, at en udtrykkelig Bestemmelse i denne Retning kun fastsættes mellem ganske enkelte Forfattere og Forlæggere ved meget store Værker. Jeg troer ogsaa, at det kunde være temmelig betænkeligt uden videre at lade Domstolene afgjøre saadanne Spørgsmaal efter en heel Deel smaa Indicier, efter Breve, der ere udvekslede mellem Forfatteren og Forlæggeren, eller efter den almindelige Mening om, hvad der er Skik og Brug mellem